

**VLADIMÍR
BLAŽEK**

LOVEC MOTÝLŮ

LOVEC MOTÝLŮ

Vladimír Blažek

1.

Milí čtenáři, děkuji vám za zakoupení mé knížky. Je slušnost poděkovat hned na začátku, ale dosud jsem si nevšiml, že by tak nějaký autor činil. Ani ti, kteří se psaním dokonce živí, což považuji za velmi nezdvořilé.

Rád bych vás předem upozornil, že při čtení tohoto příběhu vám bude běhat mráz po zádech, budete se třást hrůzou a potit strachem, v noci neusnete z obavy, že vám do bytu vtrhne horda mafiánů, a přes den si nebudete jisti, jestli se nedostanete do přestřelky agentů cizích mocností. Takový je příběh, který vám budu vyprávět. Ještě jednou si rozmyslete, hodláte-li pokračovat.

Hned na začátku říkám ovšem zcela otevřeně, že mi musíte také pomáhat. Musíte prostě se mnou spolupracovat. Myslím si, že je to stejně teď taková móda – různé workshopy, interaktivní zapojení, nabídky adrenalinových zážitků a podobně. Jen si vezměte takovou dovolenou na statku, jejíž nabídka mi nedávno přišla do mailu. Hotová romantika! Ráno vstanete, podojíte kozu, nakrmíte králíky, posbíráte vajíčka od slepic a hned si z nich sami uděláte omeletu ke snídani. Samozřejmě zapijíte kozím mlékem. To je přece mnohem lepší než se v hotelu tlačit u švédských stolů plných lahodných švýcarských sýrů, voňavých španělských uzenin a francouzských paštik a pak se s plným břichem vyvalit na pláž na sluníčko.

Představte si také, jak si zajdete na oběd do michelinské restaurace, objednáte si nadívané křepelky a číšník vám přinese zástěru a řekne: hybaj do kuchyně a oškubejte si toho ptáka.

To jsou potom skutečné zážitky! Žádná nuda, žádná snobárna. Reality show bez televizních kamer, live, naostro. S takovouto představu ovšem mívám strach, když si jdu koupit nové džíny. Ty na ramínku jsou třeba jen na ukázkou. Vedle v místnosti leží role džínoviny a nůžky. Urob si sám! Bývám tedy v pěkném stresu. Raději nechodím ani do kabinky si je vyzkoušet, aby mě tam nechytil někdo za ruku a neodtáhl do krejčovny. Čapnu je, běžím k pokladně a hned z krámu pryč. To je ovšem všechno pořád pohoda proti tomu, co vám teď nabízím já.

Zjišťuji ale, že hned v první větě, kterou jsem napsal, jsem učinil závažnou chybu. Omlouvám se všem, které pobouřila. Musím vás samozřejmě oslovit: Milé čtenářky a milí čtenáři. Genderová vyváženost – říká se tomu a já ji zcela pominul. Ale když vyváženost, proč by měly být čtenářky na prvním místě? Nepohoršuje to nyní čtenáře-muže? Proč by měli být muži vždy až druzí v pořadí, když jsme si rovní a genderově vyvážení? Slušnost? Přezitek! Tak jsem původně chápal rozhodnutí letecké společnosti Lufthansa, která na svých linkách zrušila oslovení „Dámy a pánové“. Konečně zrovnoprávnění i pro nás muže. Při startu nejdřív dámy, při přistávání pánové. To bych bral, ale jak jsem byl naivní! Oslovení prý musí být genderově neutrální, například „Vážení cestující“. Současně byl proveden průzkum a téměř 4 % s tímto opatřením souhlasila. Jsem

tedy šťastný z rozhodnutí Lufthansy, protože nás 96 % to v klidu přežije, a navíc uspokojíme zbývajících 4 procenta, která dosud trpěla.

Současná vlna „korektnosti“ je pro člověka, který nechápe, co je rasismus, náboženská intolerance a nerovnoprávnost žen (za takového se považují), vůbec značně inspirující. Dozvěděl jsem se třeba, že označit člověka černé pleti na fotbalovém zápasu za opici je rasistickou urážkou. Zamýšlím se proto, když mě můj kamarád Vašek oslovuje neustále „vole“, jestli to není urážka mého mužství a mých reprodukčních schopností. Mám ho zažalovat?

Teď se ovšem zlobím sám na sebe, kam jsem se to dostal. O tom přece vůbec nechci psát. Jenom jsem vám chtěl sdělit, že všechny dámy, pány i ty, co se cítí současně obojím, a všechny mezi tím budu v této knize oslovovat pouze jednoslovně „čtenáři“ i s rizikem, že nespokojení z vás budou mé knihy pálit na hranici.

Tak to zkusíme, milí čtenáři? Jdeme na to!

Je pondělí ráno. No, spíše řekněme raději dopoledne, rána mě povětšinou míjejí. Venku se zdá být docela slušně, tak si jdu zaběhat. Přestože jsem od přírody líný člověk, běh před snídání se stal pro mě rituálem, který vynechávám jen vzácně. Naproti přes ulici leží totiž veliký a krásný park, kterému nelze odolat. Začínat den vyklusáváním v něm vynahradí dvě silné černé kávy a stopičku whiskey. Ty si dám později taky, ale už budu mít náskok.

Mám tu dva okruhy. Kratší pro nevlídné počasí, delší pro takové dny, jako je ten dnešní. Ranní mlhy se už dávno rozplynuly, větřík pofukuje jen lehce, jako kdyby se také sotva probudil a je ještě ospalý,

a když vyběhnu ze stínu, cítím, že už sluníčko začíná hrát. Vyrážím, sem tam potkávám jiné nadšence, některé už od vidění poznávám, ale jen mírně na sebe kýváme hlavou, jako že jo, že já taky dneska vyrazil a že máme na sebe štěstí. Běhávají tu i mladé holky. Snažím se na ně usmát, ale vůbec si mě nevšímají. Možná můj úsměv považují za úškleb blázna před infarktem. Fakt tak vypadám? Tak si trhněte a běžím dál.

A pak se to stane. Pro lepší pochopení bych měl doplnit ještě pár geografických informací. Děj se odehrává v Praze a ten park jsou Riegrovy sady, tedy Riegrák. Dobíhám dolů na cestu, která vede rovnoběžně s Italskou ulicí. Je tam poměrně dlouhý rovný úsek. Já vyrážím ze strany od Žižkova a na druhém konci cesty vidím osobu. Nevěnuji ji žádnou pozornost, ale protože neběžím s hlavou skloněnou k asfaltu, nemůžu se na ni nedívat. Stává se mým momentálním cílem. (To je klasický matematický příklad: Kdy a kde se srazí dva vlaky jedoucí proti sobě rychlostí v_1 a v_2 , jsou-li od sebe vzdáleny x metrů?) Běžím směrem k ní a postupně zjišťuji, že je to žena, těhotná žena, a když jsem jen pár kroků od ní, chytá se za břicho, předklání se a sedá si na lavičku, u které naštěstí zrovna stojí. Říkám naštěstí, protože ve skutečnosti si na ni nesedla, ale skácela. Dobíhám k ní a samozřejmě se snažím pomoci. Nevím ovšem jak. Zhluboka dýchejte, maminko? Hloupost. Mladá žena zkolabovala a přivádí mě tím do trapné situace. Třebaže jsem absolvoval řadu kurzů první pomoci, nevím najednou, co dělat. Živý člověk není gumová Andula. Zjišťuji však, že dýchá, tudíž nemusím řešit umělé dýchání, ani masáž srdce, a padá mi kámen ze srdce. Kdoví jak by to dopadlo. Jen vydrž,

děvče! Poskakují kolem ní, koukám, jestli nejde kolem ještě někdo jiný, a vzpomínám si náhle na výraz „stabilizovaná poloha,“ a tak ji otáčím opatrně na bok. Přitom odkládám na zem její tašku, kterou si tiskla ke svému už pěknému těhotenskému břichu, a současně zjišťuji, že svírá v ruce mobil. Výborně, já totiž patřím k těm výjimkám, kteří běhají bez mobilu a sluchátek na uších. Číslo znám, vytáčím ho a povídám, že v Riegráku rodí nějaká paní, aby sebou mrskli a že já nejsem zrovna gynekolog. Nemyslím si sice, že by aktuálně rodila, ale přichází mi to působivější než jim jen ohlásit, že tu sebou sekla těhotná ženská. Urychlí to jejich příjezd.

Jenže mezitím se žena probírá, je lehce zmatená a ptá se: „Co se stalo?“ Sedám si vedle ní a uklidňuji ji, že je všechno v pořádku a záchranku jsem už zavolal.

„Trochu se mi zamotala hlava.“ Kouká nepřítomně před sebe, drží se za břicho, jako by se přesvědčovala, že ho ještě pořád má. Kope. Je tam a kope, čtu z jejího výrazu. Zjišťuji, že nebýt jejího těhotenství musela by být drobnou, štíhlou dívkou. Je pobledlá, mírně vystresovaná, ale už sedí vzpřímeně. Jsem rád, že se nesnaží vstávat a ukázněně čeká, co se bude dít dál, třebaže bych nedal ruku do ohně za to, že zcela vnímala, co jsem jí povídal. Hlavně nezačni rodit, modlím se. Vstávám a nervózně pendluji s nastraženým uchem před lavičkou, abych už konečně zaslechl houkačku. Čas se samozřejmě hrozně vleče, ale nakonec musím objektivně uznat, že dorážejí brzy. Sanitka vjíždí do parku po cestě, kudy jsem hodlal pokračovat, mávám na ně a oni se ke mně řítí. Oddychávám si. Kontroluji stav pacientky, ptají se mě, v kolikátém je měsíci, a co se vlastně stalo. Zeptejte se

přece jí, ne? Sdělují jim jen to, co jsem viděl, víc nevím. Moc mě nevnímají, natož aby mě pochválili za poskytnutou kvalitní pomoc. Mladá paní nakonec sama říká nějaké číslo související s délkou jejího těhotenství, které zdravotníky očividně zaskakuje, nakládají ji na nosítka a strkají do sanitky. Mně vrážejí do ruky její tašku, která po ní zbyla na lavičce, a tlačí mě k řidiči.

„Vy si sedněte dopředu.“

Dělám pár odmítavých gest, jakože nejsem manžel a nemám s tím nic společného, že nemusím jet vůbec s nimi. Naprosto mě však ignorují. Připouštím, že mají dost starostí se ženou, která na tom není očividně dobře. Nebudu to dál komplikovat a smírju se svojí dočasnou novou rolí. Co mi zbývá? Držím v ruce její tašku, tak se usazuji vedle řidiče a vyrážíme. Ještě jsem do porodnice žádnou ženskou nevezl. Na to jsem dost opatrný. Tak si to takhle nezávazně natrénuji, říkám si.

Majáček je pořád zapnutý a řidič přidává k němu sirénu, aby případní chodci včas před námi prchli. Vyrážíme k soše Dr. Františka Ladislava Riegera, poslance Říšského sněmu, odkud to je už jen kousek do běžné ulice. Pan poslanec se na nás rozšafně dívá, mlčí a kdyby mohl, kroutil by určitě nevěřicně hlavou, jakým fofrem si jezdíme v jeho parku.

Je docela zážitek jezdit se zapnutou sirénou po Praze, zvláště když jste zdraví, nic vám není, jste v pohodě a ani na převáženém pacientovi vám vlastně příliš nezáleží. Můžete v klidu pozorovat, jak se chovají ostatní řidiči. Měli by za sanitkou jezdit hned policajti a pokutovat ty zatvrzelé, co se řídí heslem španělských interbrigadistů:

no pasarán! Nebo ještě lépe: součástí výuky v autošcole by měla být jízda žáka v sanitce. Jen na místě spolujezdce, samozřejmě. Myslím, že by se potom spolehlivě klidil z cesty každé houkačce.

„No to je kretén,“ nedokážu si odpustit, když nás začíná blokovat modrá oktávka. Nejraději bych vystoupil a dal řidiči přes hubu. Saniták je ale profík a má dobré nervy.

„Měli by vám namontovat dopředu radlici.“ Ta představa mě uspokojuje a přestávám se rozčilovat. Bylo by to účinnější než lekce v autošcole.

Úspěšně dorážíme do podolské porodnice, a to ve stejném počtu, jako když jsme do auta nastupovali, což považujeme všichni za úspěch. Pacientku vynášejí na lehátku a fofrem mizí v útrobách budovy. Stojím vyděšeně před vchodem a nevím, co dělat. Vcházím automaticky dovnitř. Tady rodí děti? Připadám si jak v královském paláci a rozhlížím se, kde se objeví sluha v livreji, aby mě uvedl dál. Dívá se na mě ale jen recepční, která mé vyděšení z architektury stavby přikládá nervozitě novopečeného otce. Chápe, že patřím k tomu urgentnímu příjmu, a s úsměvem mi ukazuje na lavici u zdi.

„Tady počkejte. Dál zatím nemůžete.“

Ani o to nestojím, ale to nemůže tušit. Posazuji se a uvědomuji si, že v teniskách, trenýrkách a propoceném tričku tu působím dosti nepatříčně. Co si počnu? Asi bych měl paní recepční vysvětlit svoji situaci, předat jí tašku, požádat ji o její předání a v tichost zmizet. Připadá mi to logické a přirozené. Tak se to také mělo stát. Jenže nestalo. Nastává bod zlomu, od kterého se mi život začne vyvíjet úplně jinak. Nikdy nebudu muset přemýšlet, kde nastala ta chyba, kdy

to všechno začalo a od kdy bych chtěl svůj život začít znova. Od teď. Takový historický okamžik a já o něm ještě nevím!

Začínám totiž najednou řešit, jak se odsud dostanu zpátky domů. Bůhvíjaká dálka to zase není, ale stejně ji odhaduji na dobrou hodinku svižné chůze. O běhu nemůže být už řeč. A takhle oblečený se mám táhnout z Podolí až nahoru na Vinohrady? To se mi tedy vůbec nechce. Peníze u sebe samozřejmě žádné nemám, nemůžu si koupit ani lístek na tramvaj, natož zaplatit taxíka. Recepční na mě po očku občas kouká, asi se jí zdá, že jsem málo nervózní, když má manželka takový komplikovaný zákrok, ale nakonec může být ráda, že ji neotravuji nesmyslnými dotazy, nevyžaduji účast při porodu, ani konzultaci s lékařem. Ale nervózní jsem. Spíše našťvaný z toho, do jaké situace jsem se dostal. Dobrodružství z jízdy sanitkou vyprchalo. Představoval jsem si ten den trochu jinak.

Pak se rozhoduji, možná právě proto, že jsem byl našťvaný, podívat se do té tašky, která mi byla svěřena do opatrování. Třeba najdu peněženku, půjčím si peníze na cestu domů a pak je samozřejmě mladé mamince někdy vrátím. Taška je taková černá čtvercová kožená kabelka s dlouhými uchy, aby se dala nosit přes rameno. Vnímám, že je nepatřičné hrabat se v cizích věcech, takže do ní strkám svoji ruku nenápadně a rozhlížím se při tom nevinně kolem, aby si toho nikdo nevšiml. Lovím rukou na dně, hmatám, hmatám, pak tašku pořádně rozevírám, protože takhle to nejde, natáčím na světlo a dívám se dovnitř. V ruce držím rozbalený papírový ubrousek a v něm balíček bankovek stažený lepící páskou. Balíček se jeví dost tlustý a navrchu poznávám našeho pana presidenta – osvoboditele.

Hrká ve mně. Upouštím ho na dno kabely a honem strkám ruku ven, abych pana presidenta náhodou moc neochmatal. Rozhlížím se kolem, jako kdybych provedl nějakou špatnost. Nikdo si mě ale nevšímá. Kromě recepční, která zrovna zírá na obrazovku počítače, tam stejně nikdo není. Strkám do kabely tentokrát už bez zábran obě ruce i hlavu. Jo, ten Masaryk je na všech papírcích a je jich tolik, že je takhle nejde spočítat. To bych je musel vyndat a vyskládat je na lavici.

Začínám se z toho potit. Co teď?

Nejdřív ze všeho musím naprosto otevřeně prohlásit, že nejsem zloděj. Myšlenka sebrat se a zmizet s kabelou i penězi mě nenapadla. Nenapadla? Vlastně napadla, ale v souvislosti s druhými. Dám tašku recepční, udělá totéž co já a sbalí prachy. Stejně tak to může udělat sestra na pokoji nebo kdokoli, kdo s tou zatracenou taškou přijde do styku. Zjistí její obsah a nebude váhat. Copak pacienti chodí s takovým balíkem do porodnice? To i jako úplatek lékaři je přece trochu moc. Je velké nebezpečí nechat tady tolik peněz, komukoli přístupných. Kdoví jak na tom rodička je. Než by se jí dostala taška do ruky, povalovala by se bezprizorně někde po špitále, až by se ztratila klidně celá. Já jsem na peníze opatrný. Tohle musí být hezkých pár stovek tisíc korun. Nemůžu s nimi takhle lehkomyšlně zacházet. Takže docházím k zásadnímu rozhodnutí. Tašku odevzdám, ale peníze schovám u sebe. Nacházím v ní ještě její peněženku s občankou. Iva Klepáčová, Mánesova 30. Také tam vidím dvoustovku, ta snad bude na taxi stačit. Přece nebudu platit pětistovkou! Přišlo by mi líto narušit takovou krásnou kolekci.

Jak jsem řekl, tak dělám. Zdá se, že recepční pochopila vysvětlení mé přítomnosti čistě shodou okolností, a při odchodu se na mě s pochopením usmívá. Má mě za dobráka, což mě těší, a je to také pravda. Tašku předá, mohu se spolehnout. V ruce pevně svírám peníze zabalené v ubrousku, tisknu si je na břicho a mám hrůzu, aby se papír náhodně nerozbalil nebo neprotrhl a tisíce se nerozlétaly po nábřeží. Stejně si připadám jako zloděj. Třebaže jsem zachráncem Ivy Klepáčové, jejího dítěte i jejích peněz, pocit hrdinství zrovna teď nepociťuji.

Taxi se naštěstí objevuje hned. Celou cestu zpět jsem vyděšený. S tolika penězi jsem se po městě nikdy nepotuloval. Hlavně aby mě taxikář nepřepadl a neokradl. To by se divil. Naštěstí to bývá v Praze obráceně. Zákazníci přepadávají taxikáře. Ten můj se bát tedy rozhodně nemusí.

Zklidňuji se až doma po vydatné sprše. Horká, studená, horká, studená a pak ještě do třetice. Poté přichází na řadu slibovaná silná černá káva a štamprle irské whiskey. Zasloužím si ji. Teprve pak sbírám odvalu rozbalit ušmudlaný ubrousek, již také trochu upocený od mého břicha, a začít počítat. Je jich hrozně moc. Sedím u jídelního stolu a začínám dělat hromádky po dvaceti kusech bankovek, abych se z toho na konci nezbláznil. Dvacet kusů krát pět tisíc je sto tisíc. Pro jistotu ještě jednou. $20 \times 5 = 100$ a tisíc k tomu. Takových hromádek dělám deset. Takže ke sto tisícům přidávám další nulu. Milión! Tak to je ovšem síla. Svaluji se na pohovku a snažím se začít v klidu přemýšlet o všem, co se dnes seběhlo, abych přesvědčil sám sebe, že je to pravda.

A teď, milí čtenáři, potřebuji od vás pomoc. Vysvětlíte mi, proč chodí rodička s miliónem v tašce po Riegráku. Mirnix – dirnix, jak říkávala moje babička. Něco tady nehraje. Takový obnos nosit u sebe v hotovosti znamená v Čechách jediné – korupci. Koho ale chtěla uplatit? Šla směrem od Vinohrad na Žižkov. Tam na konci parku je Vysoká škola ekonomická. Šla si koupit akademický titul? Také je tam sídlo odborové centrály. Chtěla snad korumpovat odborové předáky? To už nedává vůbec smysl. Co zbývá jiného? Třeba je drogovým dealerem. Šla si nakoupit kokain do zásoby? Jisté je, že odcházela z domova, z Mánesovy ulice na Vinohradech. Ty peníze tedy někomu nesla, určitě je neinkasovala cestou, když šla směrem od domova. Jsem z toho jelen. Musí v tom být nějaká levota. Není to normální.

Doporučuji vám, moji milí, odložte knížku, udělejte si pohodlí, dejte si kafe a štamprli kořalky (já si už dal druhou) a snažte se rozluštit tu záhadu. Vymyslete si svůj příběh, který odhalí toto tajemství. Nenechávejte to jen na mně a aktivně se zapojte. Nečekejte, že vám všechno spadne samo do klína. Pusťte uzdu své fantasmii a pomozte mi!

Není to snadné, co? Ale nebojte, dám vám ještě čas. Mezitím vám povím něco o sobě. Měl bych se představit a vysvětlit vám, proč si můžu dovolit běhat dopoledne po parku a pak si doma v klidu popíjet, místo abych utíkal ráno na tramvaj a hnal se někam do fabriky nebo kanceláře. Jmenuji se Zvonimír Pytlík. Je to hrozné jméno, já vím. Něco jsem si s ním na škole užil, ale už jsem si zvykl. Dneska se mi už kvůli tomu nikdo nesměje a nevynechává ani úmyslně „r“ v mém

křestním jméně. Zvoní mi pytlík, jen považte vždycky ten trapas! Napadlo to už dost lidí, věřte mi. Narodil jsem se v den, kdy policajti mlátili na Národní studenty, takže je mi lehce přes třicet. Máti to tenkrát dost štválo, prý tam také chtěla, tvrdila mi. Mohla mít zprerážené kosti a proslavit se, možná to dotáhnout na nějakou dobře placenou funkci ve státní správě, v každém případě však přišla o historický okamžik této republiky, a pomstila se mi za to křestním jménem. Omluvou nemůže být ani její údajný prapředeek toho jména kdesi v Chorvatsku. Za Pytlíka může máti konečně taky, ale to jí nevyčítám. Asi příjmení mého otce pro ni nebylo v ten klíčový moment prvořadé. Říkávala mu prý Brouku, smysl čehož mi došel až po přečtení Ferdy Mravence.

A nyní k mému zaměstnání. Jsem analytikem. Rozhodl jsem se, že vám to sdělím takto srozumitelně. Prostě analytik na volné noze. Když chci totiž vypadat záhadně, a ještě víc důležitěji, prohlašuji o sobě, že jsem lepidopterolog. Nechci vás zkoušet, ale řekněte mi upřímně, víte, co to znamená? Jste sami, můžete být upřímní a nemusíte předstírat svůj letitý zájem o tento obor jako mnoho jiných, kteří zdvořile zdvihají obočí a významně pokyvují hlavou, dávající tím najevo, jakou úctu tento obor u nich vzbuzuje. Sotvakdo přizná, že neví, o co se jedná. Už jen vyslovit takové slovo je hrozná dřina. Zkuste nahlas: le-pi-do-pto-log. Já v tom slyším lepidlo a pérolog. (Pérolog je zřejmě gynekolog pro pány, ale jeho kombinaci s lepidlem nejsem s to odhalit.) Ani s jedním to však nemá nic společného. Lepidopterologie je nauka o motýlech. (Takové hnusné slovo skutečně skrývá tak poetické tvory!) Kdo z vás tohle věděl, získává

bod a postupuje do druhého kola. Ale tím lepidopterologem samozřejmě ve skutečnosti nejsem, je to jen alegorie. Rozliším tak leda běláška od žluťáška. Já jsem analytikem nečekaných vztahů, skrytých souvislostí, jevů, které Nassim Nicholas Taleb nazývá černé labutě, analytik efektů motýlích křídel. Ha, najednou jsme se dopracovali k motýlům a to je ono. Snažím se prostě hledat souvislosti mezi zamáváním křídel motýla na Borneu a snížením poptávky po iPhonech ve střední Evropě. Zdá se vám to jako hloupost? To byste se divili! Kdyby někdo před pár lety řekl Číňanům: nejezte ty netopýry nebo je před tím aspoň pořádně uvařte, jak by dnes vypadal svět jinak! Každá i sebevíc nepravděpodobná událost je pravděpodobná. Všechny světové pojišťovny kalkulují s pravděpodobností událostí. Dům v záplavové oblasti vám proti povodni nepojistí, ale proti úderu blesku klidně. Stejně se ale přijdou přesvědčit, že vám vede drát ze střechy do země. A proti pádu meteoritu vás pojistí bez mrknutí oka hned i bez prohlídky. Nejsem ale žádný šarlatán a podvodník, ani prognostik. Jsem seriózní analytik. Sbírám fakta, analyzuji je, docházím k závěrům a ty pak prodávám institucím a firmám.

Nemyslete si, že nemají zájem. Někdy ani není nutná žádná velká analýza. Když na jaře 2020 prohlásila paní Merkel, že se může covidem nakazit až 70 % Němců, tak jsem přesvědčil jednu truhlárnu na Tachovsku začít okamžitě s výrobou rakví, neboť při udávané smrtnosti 1 %, se jedná o životní obchod, protože němečtí truhláři nebudou dozajista stíhat. Dosud dostávám za to provizi, přitom stačilo vynásobit jen tři čísla. Ale pracuji i pro stát. Babišovi jsem řekl, aby

postavil nové krematorium na Ostravsku, že současná kapacita nebude stačit. Tenkrát mě vyhodil a na podzim pak říkal v televizi, jak na jaře přišel odborník, ale na podzim ne. Jo, chlapče, lůžka v nemocnici jsou fajn, ale kam potom z nich dál?

Nebo jiný případ. Vzpomínáte na sestřelené civilní malajské letadlo nad východní Ukrajinou v roce 2014? Kdyby pánové z amsterdamského střediska letového provozu včas oslovili schopného analytika, řekl by jim, že ráno dorazí z Moskvy ruským žoldákům zásilka vodky, v poledne ji vypijí a odpoledne můžou ze srandy sestřelit raketou první letadlo, které jim poletí nad hlavou. Skvělý nápad přece! Takový analytik by tak zachránil 295 lidských životů. Nikdo by o tom ovšem nevěděl, ani on sám. Jedině kdyby o hodinu později sestřelili třeba švédské letadlo. Pak by si jistě Holanďané oddechli, že svůj let odklonili. Možná to ale zrovna udělali ti Švédové před nimi, nevím. Odklánět lety až po tomto incidentu už není žádné umění.

Možná vám teď trochu připadám jako Redford ve Třech dnech Kondora. Není tomu tak. Už jenom proto, že nejsem takový fešák.

Ale vraťme se k paní Ivě Klepáčové. Zatímco ona rodí v podolské porodnici (už to má určitě za sebou), já se válím na pohovce, před sebou milión korun a přemýšlím, co s tím dál. Nevím, co napadlo vás, ale mě nenapadá pořád nic kloudného. Řeším hlavně, jak se těch peněz nějak elegantně, slušně, poctivě a správně zbavím. Možná mě považujete za blázna, ale nemám zájem se do něčeho namočit. Nejsem žádný akční hrdina. Víím, že kdybych si peníze nechal, nikdo by mě

nikdy nenašel. Jsem anonymní náhodný chodec, chcete-li běžec, který se objevil, provedl dobrý skutek a zase zmizel. Shodou okolností s miliónem, co nadělám. Jsem si jistý, že to Iva na policii nenahlásí, protože to určitě nejsou „čisté“ peníze. Je sice pravda, že bydlí kousek ode mne (můj byt je v Chopinově ulici. Na mapě Prahy si najdete, že je to jen pár bloků od Mánesovy ulice), můžeme se snadno potkat, ale sám si nejsem jistý, jestli bych ji poznal. (Těhotenské břicho jako poznávací znamení už nebude.) Viděli jsem ji vlastně velmi krátce. Natož pak ona mne. Vždyť mě ani moc nevnímala, do očí se nepodívala, v parku byla většinou mimo a před porodnicí jsem se před ní nijak neproducíroval. Je to absolutně bezpečné. Milión zadarmo. Co by za to každý kapsář dal! Ale nepatří mi. Nechci ho. Možná vám připadám divný; přijdu takhle snadno k penězům a trápím se tím. Jsem ovšem slušný člověk a poctivec, v tom mám jasno.

Takže místo radosti, že jsem pomohl rodičce v Riegráku, místo zážitku z jízdy sanitkou a vyzkoušení pocitu, jaké je vézt ženu do porodnice, jsem pěkně otrávený a mám zkažený den. Ještěže chodím každé pondělí večer s partou na bowling. Vyčistím si hlavu a ráno se uvidí.

2.

Jak může někdo tvrdit, že ráno bývá moudřejší večera! Nesmysl, ráno je stejně hloupé, jako byl večer. Často ještě hloupější, protože nějakou dobu trvá, než dostanu svůj mozek zase do provozní teploty. Tvářím se při tom tupě, zmateně a vyděšeně (tohle že jsem já, ptám se při pohledu do zrcadla v koupelně), ale kontury se postupně zaostřují a z hrdla dokážu vypustit artikulovaný zvuk, takže si troufám přijmout zásadní rozhodnutí. Napadlo mě ještě včera, když jsem se vracel z bowlingu. Tam jsem o tom samozřejmě nemluvil. Budu vykládat, že se mi doma válí jeden mega?! Teprve až celou záležitost vyřeším sám, dám to k lepšímu. Nejdřív si ale půjdu zaběhat a projdu svůj plán ještě jednou. Dal jsem si včera pár Budvarů (v daném případě však pár neznamená dva) a po těch mám vždycky druhý den ráno těžké nohy. Potřebují je pořádně rozhýbat. Prý bych měl pít Plzeň, ale my Pražáci zřejmě z obdivu k Jakubu Krčínovi tíhneme k jižním Čechům více než ke katům Jana Sladkého, zvaného Kozina. Vyrážím jako včera na velký okruh, snad ho tentokrát dokážu dokončit. Naštěstí dneska v Riegráku nikdo nerodí, nemá infarkt, ani nevidím nikoho s epileptickým záchvatem. Absence malérů mě činí šťastným, protože pomáhat bližním a konat dobré skutky opravdu nemusím každý den. Je to unavující a vysilující.

Ke snídani si pak pouštím televizi. Dávají zrovna přímý přenos z poslanecké sněmovny. To po ránu také povzbudí. Máme skvělé

politiky! Jak se všichni starají o naše dobro! Myslí to s námi tak dobře a my jim za to nejsme dost vděční, říkám si. Pořád jim jen nadáváme, měli bychom se stydět. Zvednou důchody, přídavky na děti, zvýší mateřskou dovolenou, podporu v nezaměstnanosti, minimální mzdu, dopravu budou mít studenti a důchodci skoro zadarmo, napumpují peníze do zdravotních pojišťoven a k tomu všemu ještě všem pracujícím sníží daně! No, nezlobte se, moji milí, sedět teď v nějakém vybombardovaném domě v Sýrii, Afganistanu nebo Libyi, seberu rodinu a běžím do Evropy. Vy snad ne? To jste zodpovědní rodičové? Tam je ráj! Pak ale raději vypínám televizi a jdu na to. Rozhodl jsem se včera, že pojedu jednoduše do porodnice, zajdu do pokoje paní Klepáčové, vrátím jí peníze, vysvětlím důvody, proč jsem je včera u sebe schoval, omluvím se (nevím za co, ale vždycky to udělá dobrý dojem) a zase zmizím. Je to nejjednodušší, čisté a definitivní řešení. Nač vymýšlet nějaké krkolomnosti a zabředávat do lží a výmluv? Potom všechno vypustím z hlavy.

Balíček bankovek vkládám opatrně do obálky a dávám pozor, aby se ani růžek neohnul. Našel jsem ve stole obálku formátu A5, protože do normální klasické by se nevešly. Sem by se jich vešlo i víc, ale to bych musel přidat ze svého. Teď ještě kam s obálkou. Cestovní kufr ani batoh mi nepřipadají právě vhodné a igelitka rozhodně také ne. Nakonec mi padá do oka taška od laptopu. Působí elegantně a seriózně. Hlavně aby mi ji cestou nikdo nevytrhl z ruky, lekám se už preventivně. Ještě nikdy jsem s miliónem po ulicích nechodil. Ve filmech jsem viděl, jak si přivazují kufřík s penězi k ruce pouty. Ale doma žádné nemám. S Monikou zrovna na sado-maso nejsme. Budu

ji muset pevně držet. Raději žádnou přezku přes rameno, odtamtud by šla snáze strhnout, a popruh hned raději odepínám. Pevně držet, budu ji tak pevně držet, až budu podezřelý. Nedá se nic dělat.

Do Podolí jedu tramvají. Naštěstí nejsou uvnitř žádné návaly ani tlačence, sedím s taškou na kolenou a lebedím si, jak jsem to hezky vymyslel. Na každé zastávce se rozhlížím, jestli nepřistupuje nějaké podezřelé individuum, potencionální zloděj, ale uklidňuje mě, že kromě mne tu sedí dost starých a bezbranně vyhlížejících důchodců, kteří by se dozajista stali prvními terči případného násilníka.

„Jdu za paní Klepáčovou. Na kterém je pokoji?“ ptám se recepční. Je to ta samá, co včera, jen mi přichází ještě víc nesympatická. Prohlíží si mě zvědavě. Asi si pamatuje, že jsem jí tvrdil, že jsem úplně cizí člověk, a změna mého chování ji překvapuje. Genetické testy, že jsem skutečným otcem novorozeněte ještě přece nemohly být udělány. Proč se k ní tedy najednou hlásím? O tom ať si přemýšlí, jak chce, hlavně že mě posílá do 2.patra. Padá mi kámen ze srdce a jsem rád, že to budu mít brzy za sebou. Napadlo mě totiž předtím, co kdyby Iva při porodu zemřela. Komplikace měla určitě vážné. Přihodit se mohlo leccos. Co bych si potom počal s penězi? Komu je vrátit? Odevzdat je na policii, že jsem je jen tak našel někde v parku na lavičce? Připadal bych si fakt jak debil. Poslal bych je na dobročinné účely. Věnoval je na charitu. No jo, ale to bych musel provést bankovním převodem. Jak dostanu peníze na svůj účet? Kdybych s nimi přišel do banky, tak by mě zřejmě hned odtamtud odvezli na policejní vyšetřovnu. Dneska na to mají zákony. Hotovost nad deset tisíc EUR. Praní špinavých peněz. A že jsou špinavé, o tom ani v nejmenším nepochybuji. Jenom

já jsem čistý, ale vysvětlujte to někomu, zvláště tvrdí-li to všichni lumpové. Připadal bych si jako jedna naše spoluobčanka v Pákistánu, která se snažila přesvědčit místní policii, že neví, jak se dostalo 9 kg heroinu do jejího zavazadla. Pak už by mi jen zbývalo nacpat dvě stě pětistícikorun do kasičky v kostele. Odhaduji, že by mi to trvalo tak půl hodiny. Mají škvíry jen pro mince. Proto jsem rád, že tu Iva ještě v pohodě leží.

Vycházím po schodech do druhého patra, tam se ptám znovu a pak už stojím před správným pokojem. Klepu zlehka na dveře a tají se mi dech. Otevírám, strkám hlavu dovnitř a očima obhlížím stav. Vidím pokoj se dvěma lůžky. Na tom blíž ke mně leží mladá žena a listuje si nějakým časopisem. Nikdy jsem ji před tím neviděl. Dál ode mne, u okna, sedí na posteli Iva. Hned ji poznávám, až mě to překvapilo. Před ní zády ke mně stojí vysoký, statný muž. Iva o mne letmo zavadí pohledem a dál se věnuje hovoru s tím hromotlukem. Evidentně mě nepoznává, jak taky, a myslí, že jdu za tou druhou. Stojím tam strnule ve dveřích a nevím, co si počít. S tímhle jsem nepočítal. Teď jí přece nemůžu dát ty peníze! Musí to zůstat jen mezi námi. Nikoho třetího k tomu nepotřebuji.

„Promiňte,“ šeptám a sklápím pro jistotu hlavu, aby se Ivě nezachtělo příliš si mě prohlížet a přemýšlet, jestli nemůžu být náhodou tím šlechetným zachráncem a sprostým zlodějem. „Asi jsem si spletl pokoj,“ mumlám už do chodby.

Tímhle jsem zaskočený. Mám počkat, až odejde? Najednou mi to přichází celé takové hloupé. Neměl jsem sem vůbec jezdit. Nevím sice, co jiného jsem měl udělat, ale ten nápad jet do porodnice mi náhle

připadá úplně špatný. Jako analytik, sakra, mám mít přece všechno dokonale promyšlené! Pak mě trká: třeba Ivě dojde, že jsem to byl já. Musí jí být jasné, že nikdo jiný jí nemohl sebrat peníze, jen ten ňouma v trenýrkách. Řekne to tomu chlápku a za chvíli se vyřítí hromotluk z pokoje a vrhne se na mne. Nevím, jestli by mé běžecké tréninky z Riegráku stačily, abych mu utekl, a o nějakém vysvětlování by nemohlo být ani řeči. Balím to tu. Vystřeluji okamžitě pryč, sbíhám fofrem po schodišti dolů, беру je po dvou, možná po třech, probíhám kolem recepční, pak ještě jedno schodiště a honem ven. Ještě slyším, jak za mnou volá: „Na shledanou, tatínku!“ To tak! Dávám bacha, abych nevběhl pod tramvaj, protože musím na druhou stranu ulice. Když zdárně dosahuji chodníku, vrážím do nějakého chlápka, protože stále nejsem s to spolehlivě propojit oči, mozek a nohy. Mumlám omluvu a on, místo aby mi vynadal, se zdvořile zeptá, jestli nepotřebuji pomoc. Musím mít v očích asi pěkný děs. Odpovídám mu „díky“, když už jsem aspoň pět kroků za ním. Probíhám tunelem pod Vyšehradem, na jehož konci policajti pokutují cyklisty, kteří neuposlechnou značku a neslezou před ním z kola. Být tu na kole, neslezl bych, ale určitě by mě nedohnali ani v Oktávii. Tašku pevně tisknu na prsa, před nimi ještě pevněji, a zastavuji až na Výtoni. Za mnou není široko daleko nikdo. Vydechuji si.

Byl to hodně nepovedený pokus. Můj plán předání peněz totálně selhal a teď musím stvořit nový. Jsem zase na začátku. Beru to pěšky kolem univerzitní botanické zahrady a potom zadem nahoru na Pavlák a jsem pěkně otrávený. Najednou nemám strach, že mě někdo přepadne. Dokonce si to i tak trochu přeji. Aspoň bych se zbavil toho